

בעל זה דבר מצחיק (מאת תמר אבידור-אטינגר; הוצאת מסדה; 190 עמוד) נועד להיות תחליף לשיחת נשים על כוס קפה ועוגת-קצפת ברוואל. כל מי שתמה על מה משוגלות נשות רוואל לשוחח משך שעות, או כל מי שהיתה רוצה לקחת חלק למצוא את התמליל המדוייק בספר, הכתוב בצורה מעגנת וקלילה.

למעשה חושף הספר את עולמה של עקרת-הבית התל-אביבית הצעירה הממוצעת, את בעיותיה, את דאגותיה ואת התלבטותיה. זאת היא האשה שעולמה מצטמצם במשפחתה, בביתה, במכוניתה, בשכניה וכו'. חברה הסגורה שלה. האסון הגדול ביותר שלה עלול להיות שמישהו יצעק עליה "מסוממת" כשהיא נזהגת במכונית, או שתיתקע במעליה. יש לה טענות חמורות מאוד על א-התקנת מתקני חימום בירות ישראליות ועל אי-עמדתם של בעלי-

סופרת אבידור ומשפחתה * בלי עט מודעל

המלאכה הישראלים בהבטחותיהם. נוסף ל- כך בעייתה העיקרית זה הבעל.

דא רע ואינו די טוב. כמה פעמים מתחתן הבנאים? מינימום פעם, מקסימום שלוש, כשהמדובר הוא בתחום החברתי או- תו אנו מכירים ופוגשים, כותבת תמר אבידור. "להינשא לגבר הרי זה תמיד כי- אילו קנית לעצמך משהו שראית בחלון ראוה והוא מאוד מוצאתן בעיניך, בעזרו בחלון, אבל כשהוא מוצב, על כן, בבית - את נוכחת לרוב כי אין הוא בדיוק נדבק אל יתר הפעמים שבחודר... כשאני שותה את הקפה בבוקר, בגפי (הילדים כבר יצאו והבעל עדיין ישן) אני ממשיכה ל- יהדר בו, בבעל שאינו רע במידה מספקת ואינו די טוב, שהוא ישר מדי כשלא צריך, עצל מדי, רגיל מדי; חברתי מדי ומצחיק מדי."

נשים רבות ודאי יגלו חלק מתכונות בעליהן בתיאוריה העליונים של תמר. חסרו- נותיה אינם דוחק אישוריים טיפוסיים. אופ- יונים למעשה לכל הבעלים בעולם. קשה רק ללגות מה מצחיק או מוזנח בהם.

כח כתיבה הומוריסטית או אסטרית צרי- כה להיעשות בדרך כלל בעט מורעל. עטה של תמר אבידור - עיתונאית במערב, נשוי- אה לפיזיונאי עמוס אטינגר ואם לשלושה- ילדים, שניים מהם מבעלה הראשון - אינו טבול ברעל- כתיבתה היא לבבית, אנו- שית, פשוטה וחביבה.

היא אינה יודעת לשנוא ולא לכעוס. אפי- לו את כל אותם הדברים שהיא מתקוממת נגדם בבעלה, היא מקבלת באהבה.

אפילו את זה שהפילגש הרשמית של עמוס אטינגר היא קבוצת הפועל ומת'גו.

* בעלה, הפזמונאי עמוס אטינגר ובנס.

כימים אחדה הגיעה לארץ היצירה האחד- רונה והחזישה ביותר על מלחמת ששת הימים, טרי עטו של סופר אנגלי בשם ו. א. באלנגר, המגלה סוף סוף לעולם מדוע ניצחנו במלחמה, ומה באמת קרה ביוני 67. שמו של הספר הוא אהבת ששת הימים, והוא הוצא במהדורת-כיס המוגנית, עלידי ההוצאה האנגלית הידועה מייפלדאר. ניתן להשיגו במחיר המגוחך של שלוש לירות. העלילה מתחילה בבוקר של ה-4 ליוני. ה- סמלת ליילה פלכברג מנתניה קמה ומתחה את גופה העירוני והחשוני. בעלה, הפרופסור האימפוטנט בן 50, המשיך לנחור, אדיש לתשוקותיה של אשתו בת ה-25. הסמלת

ליילה לבשה את המדים והתייצבה לפני ה- תת-אלוף גיב, לו שימשה נהגת. באותו יום עמד העיתונאי האמריקאי ה- מפורסם אלי סוסבאום מול הראי בחדרו במלון ירושלים, ושתה כל הזמן בורבון, ה- הסתכל מבעד לחלון על שער מנדלבאום. בזמן שהוא עשה את כל הדברים האלה, הוא גם חשב על זה שלא יהיה לו סיפור, וש- אולי כדאי לעלות על אונייה ולפרוץ באופן אישי את ההסגר. אבל מה שהוא באמת רצה, עמוק בתוך הלב שלו, זה לכתוב סי- פור על קיבוץ, לחקור לעומק את החברה הקיבוצית שנתקעה בין שני המחנות הירי- בים, בשעה שכל מה שהיא רוצה בחיים זה לזרוע בדימעה ולקצור ברינה, ולא איכפת לה בכלל מי ינצח במלחמה.

אלי זה הוא עיתונאי אמיתי, ולכן גם אשתו בבית משוגעים, בתוך-לארץ. תת-אלוף גיב, שלא מקבל פיקוד קרבי בגלל זה שתמיד רצה להרוג את כל ה- ערבים, משתכנע שמה שיעזור לו לקבל כזה פיקוד זה מירסומת, ורוצה שאלי יכתוב ב- עיתון האמריקאי שלו ככה: "למה ישראל אינה משתמשת באחד מחייליה הגדולים ב- יותר, ונותנת לו רק לספל באספקה?" אחרי-כך, כדי למצוא חן בעיני העיתונאי, מלביש עליו התת-אלוף את הנהגת שלו לליילה, אבל לא לפני שהוא לוקח אותה ל- משה דיין.

שירתו של הבוכובז

יידה ואלי מבלים בקוקטייל של עיר- תונאים וגנרלים, וליילה כל הזמן חו- שבת שהיה יותר טוב אם הגנרלים היו דוא- גים לצבא ולא לפובליסטי שלהם. גם אלי חושב ככה, אז ליילה מספרת לו איך גדלה בקיבוץ, ואחרי-כך הם יושבים מחובקים מ- תחת לעץ-זית, לקול שירתו של הבולבול. "תגידי לי, קומראו, האם גמרת את הנור- מה? איך עזבו היום הטרסקטור?" מתלוצץ אלי, וישר מכניס את היד שלו למיכנסיה. ולמה אתם תושבים ליילה נתנה לו רק קצת ואחרי-כך אמרה: "לא? למה שהרגישה שזה לא יפה ליהנות באופן פרטי כאשר יש- ראל עומדת לפני מלחמה.

אחרי-כך, כמו שאתם יודעים, פרצה המל- חמה, וליילה אפילו מספרת על זה לתת- אלוף ולואי, כשהיא מסיעה אותם לתל-אביב. הבהורות כולן גולדו בקיבוץ, חוץ מה- חיילת בינאברה, שהיא תימניה ולסבית, מפ- ני שהאח שלה אנס אותה, וחוף מליילה, שהאמא שלה היתה זונה בגטו בהונגריה.

פרסיס וזאבים ושמה רוזן, הן שתי קי- בוצניקיות ולסביות רק קצת, מפני שהאח שלהן לא אנס אותן, אבל לאה לום הקטנה היא מאד מאד לסבית, כי אותה אנסו 12 פי-דאיון בבתי-אחא, כשהיתה בת 12 אביבים. המלחמה מתחילה דווקא יפה מאוד, כי כאשר כל הבהורות-החיילות הולכות לעשות פיפי, אז עובר בדיוק מירדא, וכדי לראות להן את הטוסיק הוא טס כל כך נמוך, ש- אפשר היה לראות את ברכ שיניו של הטויס. רק אחרי זה מתחילות הצרות. השיירה

לחא מוצאת את החטיבה, כי החטיבה ברחת. בהתחלה רוזף אחריה התת-אלוף גיב לפי עיקבות הצמיגים, כמו ויגאנט אחרי ה- קומאנצ'ים, אבל אחרי שהוא הורג כמה פי-דאיון, בעזרתו של העיתונאי אלי, הוא מחליט להציל את הקיבוץ ואפראלי, שהות-

„בכל יום מששת ימי המלחמה הם נפגשו והתעלסו בהרגשה כי המוות הוא בלתי- נמנע; אהבתם להטה באש מלחמת-הבזק!“ רומז בריטי חדש מספר על חיילות צה"ל, הנאנסות על-ידי 500 פי-דאיון

סטאלאג ששנת הימים

שער הספר „אהבת ששת-הימים“

ולא ברשות הערבים... פרסיס וזאבים הת- נדבה, והחלה צועדת לעבר הטנקים המת- קרבים. חולצתה היתה סתוזה, ואחרי כמה צעדים הורידה אותה וצעדה עירומה עד מותניה. גופה היה חום והתנוצץ בשמש... זה בגלל שערך האדום, חשבה פרסיס ב- ליבה. זו הסיבה לכך שהסגן בחר אותה מתוך כולן, לשיער אדום יש קסם מיוחד בעיני האיטלים, כי הנביא מוחמד היה ג'ינגי. האם הרגישו קדושים במיוחד כאשר שכבו עם ג'ינגי? פרסיס נבהלה ורצתה לברוח, אבל היה מאוחר מדי. מתוך הטנקים בקעה שאגה, ושני אנשים זינקו לקראתה. אחד מהם היה כושי..."

וכו', וכי, לכל אורך 189 העמודים, עד שכולן נהרגות, חוץ מליילה ואלה, ועד ש- ליילה עוזבת את אלי, כי בעלה הזקן, סולומון, צריך אותה בא מ.

זה היה אולי מצחיק, לולא שזה היה כל כך עצוב. במיוחד כשאולימפס נקב ובינאב- רה הולכות לאכול בשוק חשי ש פ ש ים... הספר גם מוכיח שאין לנו במה להתבייש, כי כאשר אריות המזוה הישראלים כתבו על פרויליין שולץ ושאר הסטאלאגים ל- מיניהם, הם טרחו לפחות לתת לגיבוריהם שמות גרמניים אותנטיים, ואצלו לא אותה ש- שום שירת אספקה בראי, מפני שהם שמעו כבר על הרדיו. אבל מי שם לב לפרטים קטנים כאלה, כאשר בסופו של דבר מוצגת ישראל באור כל כך חיובי?

קף על-ידי פי-דאיון אחרים, לא אלה שהתת- אלוף הרג כבר. הדרך לקיבוץ מלאה מוק- שים, ונהגת אחת נהרגת, אבל אף אחד לא שם לב לזה, ולאף אחד אין זמן לקבור אותה. כולם פשוט עוזבים את המכוניות ומתחילים ללכת ברגל - שנאמר: לרוץ יחד פים בין מוקשי הנעל.

הקשיבו, אומר התת-אלוף לחיילותיו, „אני מוכרח עכשיו לספר לכן מה המשימה המוטלת עלינו. הקיבוץ ואפראלי הותקף על-ידי פי-דאיון. אין שום יחידות של הצבא שלנו ברדיוס של 200 מיל. אף אחד מלבדנו לא יציל את הקיבוץ. ואנחנו נציל אותו.“

מאז מתחיל להיות שמח. ליילה שוכבת עם אלי, ובינאברה הלסבית עם לאה. אולימ- פס נקב לא שוכבת עם אף אחד, אבל כולן נאנסות לפי התור על-ידי פי-דאיון וצבא מצרי סדיר. גם מילואים.

הכושי זינק על הג'ינג'ית

אונסים מגיעים כל הזמן עם טנקים וועוד כל מיני דברים, ואלי, שמונה על- ידי התת-אלוף לסגן-מישנה, מנהל את ההת- קפה על הטנקים האלה. התת-אלוף צופה בהנאה בקרב מרוחק. איך נלחמים בטנקים? או תשמעו: „נשים... חשב אלי ב- קדחתנות. זהו הנשק היחיד שהיה ברשותו